

Kaybolan Çocuk

9+
yaş

Zambak
YAYINLARI

Erdoğan Tücan

Kaybolan Çocuk

9+
yaş

Zambak
YAYINLARI

Erdoğan Tücan

HİKÂYE KİTAPLARI SERİSİ - 1

KAYBOLAN ÇOCUK

Erdoğan TCAN

Copyright © Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının yada bir kısmının, kitabı yayınlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi yada herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Zambak Hikâye Kitapları Serisi: 1

KAYBOLAN ÇOCUK

Editör

Mehmet AZİM

Yazan

Erdoğan TÜCAN

Resimleyen

Gülten YEĞENAĞA

EPUB

İlker isa MERCAN

Grafik ve Görsel Tasarım

Sürat Dizgi & Grafik

Tek-er İş Merkezi Mahmutbey Mah. Soğuksu Cad.
Nu.: 31 Kat:5 34217 Bağcılar / İSTANBUL
tel.: (0212) 604 21 23 Faks: (0212) 443 98 39
www.zambak.com

KAYBOLAN ÇOCUK

Kaç sabahtır pencerenin önüne konan kumruları seyrediyordu Zeynep. Bugün biraz daha erken kalkıp pencereyi açtı. İçeriye üşüten bir hava akın etti. Ufaladığı ekmek parçalarını pencerenin kenarına sıraladı. Beyazlara gömülmüş bahçeyi ve yoldan geçenleri seyretmeye daldı. Kollarını ovuşturdu. Üşümüştü. Pencereyi kapatıp, tül perdeyi çekti.

Başını yastığa dayayıp ağaçları seyretmeye başladı. Elindeki güğümü zorla taşıyan sütçü teyzenin ardından sokağa ekmek arabası girdi. Gazeteci gazeteleri dağıttı.

Dalları yerlere kadar eğilmiş ağacın arkasından o kız çıkınca tül perdeyi araladı. Daha bir dikkatli bakmaya başladı. Birkaç gündür hep bu sokaktan geçiyordu. Eski bir paltoya sarınmış, saçları önüne dökülmüştü. Islanmış ayakkabıları ile karlara bata çıka geçti.

Zeynep uzun süre kızın arkasından bakakaldı. O düşüncelere dalmışken kapı çaldı. Annesi bakkaldan dönmüştü. Zeynep annesinin elindekileri aldı.

– Anneciğim üşümüştün. Bir dahaki sefere ekmek almaya ben gideyim, dedi.

Annesi ayakkabılarını çıkardı.

– Hava çok soğudu, kar yeniden yağacak gibi. Evimiz sıcacık, ne güzel!

Kahvaltı masasına oturduklarında hafiften kar başlamıştı bile. Zeynep neşeyle pencereye koştu. Annesi de yanına geldi. Birlikte başlarını cama dayayıp dışarıyı seyrettiler. Annesi:

– Az önce yanımdan bir kız geçiyordu. Soğuktan üşümüştü. Ayakkabıları da yırtıktı, su alıyordu. Onu görünce çok üzüldüm. Bir daha geçerse gelecek kışa sakladığı ayakkabılarını ona verelim. Ne dersin?

Zeynep annesinin boynuna sarıldı.

– Olur anneciğim. Montumun birini de verelim, dedi.

Kar sakın bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Zeynep babasının ne zaman döneceğini sordu.

– Yakında döner. İşleri biraz uzamış. Ama telefonda seni çok özlediğini söyledi.

– Babaannemi çağırırım mı, anne?

O kadar içten söylemişti ki annesi gülümsedi.

– Tabii, iyi olur. Bir aydır halanlarda kalıyor. Biraz da biz misafir edelim.

Zeynep sandalyeden kalkıp yan odaya geçti. Annesi meraklandı, biraz da kızdı.

– Kızım nereye gidiyorsun, dedi. İçeriden kızı cevap verdi:

– Babaanneme telefon ediyorum. Hemen gelsin.

– Zeynep! Buraya gelir misin?

Kız masanın yanına geldi. Annesi:

– Kahvaltıdan sonra alışverişe gideriz, dönüşte halana uğrarız, dedi. Bu teklif Zeynep'in de hoşuna gitmişti. Oturup kahvaltıya devam ettiler. Bu arada pencereye gelen kumruları hatırladı. Hiçbir şey demeden mutfaktan çıktı. Annesi yine ne oldu bu kıza der gibi dudak büktü. Tam çağıracaktı ki

kapının yanında kızı belirdi. Eliyle sessiz olmasını istiyordu. Annesini yan odaya götürdü. Pencere önündeki kumrular karınlarını doyuruyordu. Bir süre birlikte seyrettiler.

Annesi:

– Masayı toplayalım da çıkalım, dedi.

...

Sokak tamamen kara gömülmüştü. Kaldırımında dikkatli yürüyorlardı. Küçük parkın yanından geçerken annesi karlara uzanmış birini gördü. Elindeki çantayı kızına verip parkın içine koştu. Eskimiş, ince paltusunun içinde titreyip duran küçük kızı kaldırdı. Zavallı donmak üzereydi. Kızına bağırdı:

– Kızım koş, bakkal Mehmet amcanı çağır! Hemen şu kızı götürelim. Yoksa donacak.

...

Çırak, sobaya bir odun daha attı. İçerisi iyice ısındı. Biraz sonra Mehmet amca doktorla birlikte döndü. Doktor, iç geçirerek baygın vaziyette uyuyan kızı kontrol etti. Mehmet amca telâşlıydı:

– Nesi var doktor, iyileşecek mi?

Doktor muayenesini bitirdi.

– Kötü üşütmüş, bu vakte kadar niye bir doktora göstermediniz?

Sonra susup oradakilere baktı. Mehmet amca suçluymuş gibi başını eğdi. Doktor, kızın tanıdıkları olduğunu zannetmişti. Zavallı ateşler içinde sayıklayıp duruyordu.

Doktor:

– Hem bunun dükkânda ne işi var? Kimin kızı bu?

Zeynep’in annesi:

– Tanımıyoruz, parkta bulduk, diye cevap verdi.

Olanları kısaca anlatınca doktorun yüz ifadeleri değişti.

– Fatma Hanım, özür dilerim. Yakınınız sanmıştım. Sağ olun, az daha dışarıda kalsaydı ölebilirdi. İlâçlarını yazdım, vaktinde verin. Vücudu zayıf düşmüş, beslenmesi gerekir. Bir hafta kadar evde dinlensin, dedi.

Doktor ne diyeceğini şaşırmıştı. Kesik kesik konuşuyor, küçük bir kızın sokakta üşütüp hastalanmasına üzülüyordu. Reçete elinde kalmıştı.

– İlâçlarını kim alacak, dedi.

Mehmet amca reçeteye uzandı.

– Ben alayım ama...

Bakkal Mehmet amca, Fatma Hanım’a baktı.

– Eşim köyde, bir ay sonra gelecek. Ben evde bakamam.

Gözleriyle bir şeyler istiyordu. Zeynep, ne istediğini anlamıştı.

– Anne iyileşinceye kadar bizde kalabilir mi, diye sordu.

Annesi bir süre düşündü.

– Peki, bizim eve götürelim. Sonra bir şey arar gibi etrafına bakındı. Mehmet amca:

– Buyur kızım, ne aradın?

– Telefon, dedi. Annesi, Zeynep’in babaannesine telefon edip evlerine gelmesini söyledi. Bu arada doktor da çantasını toplamış kapıdan çıkmak üzereydi.

– Unutmadan söyleyeyim, karakola da uğrayıp haber verseniz iyi olur. Başınıza bir iş gelmesini istemem, dedi.

Mehmet amca Zeynep’le annesine:

– Biraz bekleyin, ilâçlarını hemen alıp geleyim, dedi.

Mehmet amca dönünce bir taksi tutup hep birlikte hastayı eve götürdüler. Küçük odayı hazırlayıp yatırdılar. Ardından salona geçip konuşmaya başladılar.

Fatma Hanım:

– Tanımadığımız birine yardım ettik. Adını, nereli olduğunu bilmiyoruz. Belki kaybolmuştur, belki evden kaçmıştır.

Kapı çaldı. Gelen Zeynep’in babaannesi Şerife Hanım’dı. Telâşla içeri girdi.

– Ne oldu kızım? Torunuma bir şey mi oldu?

– Yok anneciğim. Zeynep’in bir şeyi yok.

Babaannesi Mehmet amcaya selâm verdi.

– Ne olursunuz olanları bana da anlatın. Yan odadan bir sayıklama sesi gelince annesi koşarak gitti. Diğerleri de peşinden. Şerife Hanım, terler içinde yatan kızı görünce şaşırdı.

– Bu da kim, diye sordu.

Annesi olanları kısaca anlattı.

Şerife Hanım yatağa oturup kızın saçlarını okşadı. Yorganı hafifçe kaldırdı. Kimseden cevap bulamayınca arkasına baktı. Hepsi de bilmiyoruz diye işaret etti. Babaanne hastanın üzerine eğildi. Boynundaki küçük kolyeyi gösterdi. Yavaşça boynundan çıkardı. Gümüş renginde parlak bir kolyeydi. Ninesi kolyeyi açtı. Karşılıklı iki resim vardı. Biri hasta kızın resmiydi. Diğer de annesinin olmalıydı. Dikkatli bir şekilde fotoğrafları çıkardılar. Küçük kızın resminin arkasında bir isim vardı: Meryem Bağcı. Hepsi birden gülümsedi. Şerife Hanım:

– Adını öğrendik.

Mehmet amca resimleri eline aldı.

– Vakit kaybetmeden karakola gideyim, diyerek paltosunu giydi.

Annesi:

– Size sıcak bir ıhlamur yapayım, sonra gidersiniz, dedi.

Hep birlikte salona geçtiler. Mehmet amca:

– Doğrusu kızın durumuna çok üzüldüm. Evinize kabul ettiğiniz için Allah sizden razı olsun. Biliyorsunuz bizim çocuğumuz olmadı. Onu dükkâna getirdiğinizde birden içim ısındı. Çok sevindim. Birilerine yardım etmek çok güzel.

Mehmet amca ıhlamuru bitirdikten sonra izin isteyip ayrıldı.

Zeynep’in annesi ikide bir küçük odaya girip hastayı kontrol ediyordu.

– Kızım o şimdilik bize emanet. Ona iyi bakalım. Biz görevimizi yerine getirelim, dedi. Zeynep, annesinin dizine oturdu. Bir kedi gibi ona sürtündü.

– Kim bilir ailesi ne kadar telaşlanmıştı. Ne kadar üzülmüştü.

Annesi kızını sıkıca kucakladı.

– Çok üzüldüklerine eminim. Anneler yavrularının kaybolmasına çok üzülürler.

– Dua edelim anne, bir an önce iyileşsin.

Küçük odadan bir inilti duyuldu. İki birlikte ayağa fırladılar. Hasta su istiyordu. Annesi kızın başını kaldırıp suyu içirdi. Islak bir bezle alnını sildi.

Akşam, Mehmet amca geldi. Elinde pazar çantaları vardı. Annesi:

– Bunlar ne Mehmet amca?

O, sessizce çantaları uzattı.

– Hastamız nasıl? Kendine geldi mi?

– Yok, hâlâ uyuyor. Az önce su içirdik.

Annesiyle konuşurken babaannesi mutfaktan çıktı.

– İÇeri geçsene Mehmet, kapıda kaldın.

– Yok, dedi. Karakola uğrayacağım.

Ninesi:

– Daha gitmedin mi?

– Gittim gitmesine de akşama tekrar uğramamı söylediler.

Fatma Hanım:

– Bulabilmişler mi ailesini?

– Şimdilik bir haber yok ama yakında çıkar.

– Çıksın, çıksın, dedi babannesi. Zavallı kız çok hasta.

Mehmet amca:

– Bir ihtiyacınız olursa haber verin. Sabah yine uğrarım.

Annesi:

– Sen hiç merak etme. Kendi kızımız gibi bakarız ona, dedi.

...

Zeynep, küçük odaya girdiğinde ona bakan bir çift gözle karşılaştı. Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Sevincinden bağırdı. Annesiyle ninesi endişeyle içeri girdiler.

– Ne var kızım, ne oldu?

Gözlerini açmış gülümsemekte olan misafiri gösterdi.

– İyileşiyor, anne!

Ninesi yatağın bir köşesine oturup kızın ateşini kontrol etti.

– Ateşi var. Uyanmışken sıcak çorbadan içireyim, dedi. Ninesi hemen mutfığa geçti. Evin içi

sevince boğuldu. Hepsi gülümsüyordu. Ama hastaya hiçbir soru soramadılar. Sormaya çekindiler.

Çünkü o daha hastaydı. İlaçlarını da içirip kızı yatırdılar. Zeynep’le annesi odadan çıktılar.

Babaannesi bir süre daha hastanın yanında kaldı.

Zeynep’in ninesi biraz üzgündü, gözleri dolmuştu. Merakla ona baktılar.

– Uyudu, dedi babaannesi.

Annesi:

– Bir şey öğrenebildin mi?

– Maalesef, zavallı yorgun, ateşi biraz geçti. Uyuyup kaldı.

Kimdi, nereden gelmişti, anası babası neredeydi? Hepsi de merak içindeydi. Ama çorbasını içmiş,

karnını doyurmuştu ya, bu güzel işte. Yarın, inşaallah, iyileşip ayağa kalkacaktı. O zaman her şeyi

öğrenirlerdi.

Öğleye doğru Mehmet amca bir polis ve sivil kıyafette olan iki kişi ile geldi. Babaannesi onları

salona aldı. Mehmet amca sordu:

– Hastamız nasıl?

Babaanne:

– Akşam, kendine geldi. Bir tas çorba içti.

Mehmet amca:

– İyi, iyi, maşallah yakında ayağa kalkar, dedi. Yüzünü garip bir hüznün kapladı. Bir şeyler

söyleyecekti fakat bir türlü başlayamıyordu.

– Kızımız kaçmış, deyiverdi ve gerisini getiremedi.

Babaannesi:

– Evden mi kaçmış? Neden?

Bu soru karşısında oturanlar şaşırdı. Polis söze başladı.

– Kızımız evden kaçmadı. Annesi bir ay önce onu yetiştirme yurduna getirmiş.

Kravatlı beyefendi:

– Bir hafta önce de yurttan kaçtı. Aramamıza rağmen bulamadık.

Babaannesinin gözleri yaşardı.

– Vah, zavallım!

– Sizlere teşekkür ederiz. Ama onu geri götürmek zorundayız, dedi beyefendi.

Annesi:

– Şimdi mi?

Herkes birbirine baktı. Mehmet amca:

– Çocuk hasta. Daha gözünü bile açamadı. İlaçlarına yeni başladı.

Zeynep’in babaannesini:

– Dün akşam bir tas çorba içebildi. Bu hâldeyken bir yere götüremezsiniz...

Ne yapsak diye düşünmeye başladılar. Mehmet amca:

– Bir haftaya kadar ayağa kalkar. İyileşince ben getiririm, dedi.

Görevliler birbirlerine baktılar. Sonra da teklifi kabul ettiler. İzin isteyip evden ayrıldılar.

Arkasından Mehmet amca pazar çantalarıyla geri geldi. Sadece pazar alışverişi değil elbise ve oyuncak da almıştı. O günden sonra Mehmet amca sık sık küçük kızı ziyarete geldi. Meryem, evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Fakat dışarı çıkamıyordu.

Bir sabah Mehmet amca elinde çeşitli hediyelerle geldi. Meryem’in eşyalarını küçük bir çantaya yerleştirdiler. Zeynep en sevdiği bebeğini ona hediye etti. Başını öne eğip ağlamaya başladı.

Zeynep, Meryem’i bahçe kapısına kadar uğurladılar. O günden sonra da bir daha Meryem’i kimse görmedi.

...

Aradan birkaç ay geçti. Bahara doğruydu. Havalar ısınmış, tek tük yapraklar çıkıyordu. Zeynep, bir sabah kalktığı anda pencereye konmuş kumruları gördü. Ürkütmeden seyretti. Annesi onu çağırdı.

– Kızım, ekmek almaya gider misin, dedi.

Dalgın bir vaziyette sokağa çıktı. Parka yaklaşınca aklına Meryem geldi. Onu karların arasında buldukları yerde otlar çıkmıştı.

Bakkala girdiğinde kimsecikler yoktu.

– Mehmet amca, diye seslendi. Arka taraftan bir kız cevap verdi. Bu sesi tanıır gibi oldu. Yaklaştı.

Birden karşısında Meryem’i görünce şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı.

– Buyur abla, diyordu ona.

– Ziyarete mi geldin, diye sordu.

O ise sevinçli gülücükler dağıtıyordu.

– Yok, dedi.

Zeynep, aklına gelen diğer ihtimalleri söylerken o, yine hayır anlamında başını sallıyordu. Bu sırada Mehmet amca ve hanımı kapıda göründü. Mehmet amca:

– Artık Meryem benim kızım, demesin mi...

Zeynep, Meryem’e sarıldı. Sevincinden ağlıyordu.

Bu haberi bir an önce evdekilere ulařtırmak için koştu, koştu!

KUŞ YUMURTALARI

Öğleden sonra incir ağacının yaprakları hafif bir rüzgârla sallandı. Gölgede kendi hâlimde oyuna dalmıştım. Yukarı kattan mutfağın ahşap penceresi açıldı. Anam başındaki yazmayı düzeltti. Önce avluya bir göz gezdirdi. Aradığını bulamayınca yarı beline kadar eğildi. Ayağa kalktım. Bu esnada anam:

– Erol, oğlum nerdesin, diye seslendi. Kestiğim dalı bir köşeye koyup çıktım. Parlayan güneşten yukarı bakamadım. Elimle gözlerime siper yaptım. Anam beni görünce isteğini söyledi.

– Oğlum bağa kadar bir gitsen.

Bu iş hiç de hoşuma gitmedi. Sapanımı bitirmem gerekiyordu. Dalı gösterdim:

– Sapan yapıyordum ana!

Biraz sesini yükseltti. Kaşları çatıldı:

– Bu sapan da ne? Acı mıyor musun zavallı kuşlara. Hem inek bağda otluyor. Sabahtan beri su içmedi. Kovayı al da sulayıver.

İki kolum havaya kalkıp indi, şöyle bir döndüm:

– Off, of! Sonra gitsem.

Anamın sesi biraz yumuşadı, tatlılaştı:

– Olmaz oğlum, zavallı hayvan susuz kalmasın.

Olmaz diyemedim, hayvanı susuz koymaya gönlüm razı olmadı.

– Ana, dönünce bana yağlı ekmek yapar mısın?

Rüzgâr, yosun tutmuş kiremitleri okşarken anamın yüzü aydınlandı, gülümsedi:

– Hele sen var gel. Ben de sana yağlı ekmek hazırlarım.

Sapan çatalını belime soktum. Anama:

– Hem de iki tane isterim, dedim. O eliyle işaret edip başını içeri çekti. İncirin koyu gölgesine girerken ensem yanmaktan kurtuldu. Lastikleri ve çakıyı cebime yerleştirdim. Kuyu başından kovayı omzuma atıp sokağa çıktım. Güneş de Karasu tarafına eğilmişti. Daha köyü çıkmadan terledim. Bağ yoluna saparken karşımdan üç beş koyun gözüktü. Bir bakışta kimin koyunları olduğunu anladım. Önerine geçip çevirdim. Arkadan gelen de olmayınca kaçmış olabileceklerini düşündüm. Koyunlar pek kaçmazdı ama...

– Kimse yok mu?

Sağa sola bakınırken karaçalıların arkasından ayak sesi geldi. Çalıların üzerinden yola atladı. Biraz korkmadım desem yalan olur.

– Hay, sen miydin Ömer? Korkuttun beni.

Biraz alaylı cevap verdi:

– Biliyorum, ben de seni korkutmak istemiştim.

Otlayan koyunları gösterdim.

– Bunlar sizin mi?

Başını salladı. Hemen üzerimizdeki badem ağacından havalanan kuşun kanat seslerini gözüyle takip etti. Daha cevabını vermeden çalıların arasında kayboldu. Tekrar kendini bana gösterdi.

– Şunlara bakıver. Kuşa yanaşacağım, dedi. Eliyle susmamı işaret etti. Kısık bir sesle:

– Şimdi gelirim, deyip bağın içinde kayboldu.

Çaresiz sırtımı badem ağacına dayayıp koyunları bekledim. Sapanın parçalarını çıkarıp tamamlamaya çalıştım. Pek güzel olmadı ama idare ederdi. Bir an önce bitirip kuş avlamak

istiyordum. Tam işe dalmışken Ömer yerlere kadar sarkan ağaç dallarının arasından başını çıkardı. Alnında biriken teri sildi. Yüz hatlarından üzgün olduğu anlaşılıyordu. Bir yüzüme baktı, bir de elimdeki çatala:

– Ne o, sapan mı yapacaksın?

Çakıyla birkaç yerini daha kestim, ona bakmadım:

– Hı, hı, av çoğaldı. Baksana serçelere, üveyiklere...

Ben bunları söylerken gülmeye başladı. Kuş adlarını saymayı bıraktım. Kızmıştım. Benim kuş vuramayacağımı hatırlatıyordu.

– Ne o! Beğenemedin mi?

Birbirimize bakıştık. Çakıyı cebime koydum:

– Sen ne yaptın, kaçırdın mı kuşu?

Cebinden çıkardığı taşı sapana yerleştirdi. Rastgele ağaçların arasına nişan aldı.

– Tam vuracaktım, bir karışla kaçırdım, dedi. Güldüm. Attığı taş daldan birkaç yaprak düşürdü. Ardından cebine tıktırdığı serçe kuşunu çıkardı. Daha sıcaklığı geçmemiş kuşun tüyleri savruldu. İçimi bir acıma duygusu bürürken bir yandan da onu kıskandım. Ayaklarından tutup bana gösterdi.

– Bugün bir tane vurabildim. Ama koyunları bıraktıktan sonra Karasu’ya gideceğim. Şimdi orada yığınla kuş olur.

Elimdeki çatalı gösterdim.

– Şunu bitirecektim, anam bağa gönderdi. İneğe su vereceğim.

Sapanı koluna geçirip sert bir şekilde elimden çatalı aldı:

– Bakayım şuna.

Evirip çevirdi, sağ eliyle tutup nişan aldı. Dudaklarını büzüp uzattı:

– Bununla kuş değil ineği bile vuramazsın!

Şaşkınlığımı gizleyemedim:

– Neden?

Kendi sapanını bana uzattı.

– Al, al! Dur bir de sana taş vereyim dene.

Cebinden küçük, yuvarlak bir taş çıkardı. Sapana yerleştirdim. Eliyle karşı ağacın gövdesini gösterdi.

– Şu duta nişan al.

Sapan elimde gerilirken bir gözümü kapadım, derin bir nefes aldım. Taş fırladı, dutun gövdesine çarpıp düştü. Ağzım kulaklarıma vardı. Sevinmişim.

– Vay be! Nasıl da vurdum. Sapanın gerçekten güzelmiş, dedim.

O, cebinden yeni bir taş çıkarırken üzerimizden bir kuş uçup gitti. Ömer:

– Ee, Karaca dayı yaparsa iyisini yapar.

İstemeden dudaklarımdan kelimeler dökülüverdi:

– Bana da yapar mı?

Otlayan koyunları yola kattı.

– Bilmem herhâlde yapar. Gerçi ben ara sıra koyunlarını ovaya götürüyorum.

Kendimi tutamadım.

– Sen söylersen yapar, dedim.

Arkasını dönüp baktı:

– Olur, öğleden sonra bize gel. Birlikte gideriz, dedi.

El salladım, sevindim. Kuyunun başına varınca önce kana kana su içtim. İnek gerçekten de susamış. Yalağı üç defa doldurmak zorunda kaldım. Biraz da yoruludum. Eve döndüğümde anamın hazırladığı yağlı ekmeği büyük bir iştahla yedim.

...

Bacadan kara bir duman çıktı. İçerinin sıcaklığı pencerelere yansdı. Karaca dayı elinde kor olmuş demirle dışarı çıktı. Demiri suya soktu. Sokmasıyla birlikte taze bir duman ortalığı sardı. Soğuyan demiri içeri götürürken bizi gördü. Yan gözle baktı. Gülümsedik. Elini yüzünü yıkadı. Bize döndü:

– Hayrola çocuklar, bir isteğiniz mi var?

Bir elimle Ömer’i dürttüm. Ömer:

– Şey, dayı... Erol’a sapan yapacaktık...

Karaca dayı direkte asılı havluyu aldı.

– Ee?

– Düzgün bir çatal bulamadık.

Kirlenen havluyu bir köşeye attı. Demir yığınlarının yanına gidip bir şeyler aramaya başladı:

– Burası çatal yuvası mı?

Doğrusu içime bir kurt düştü. Bu iş olmayacağına benziyordu. Kafamı yere eğip, nerede iyi bir çatal buluruz diye düşünmeye başlamıştım. Karaca dayı alçak damın saçağına başını uzatmış bir şeyler arıyordu.

– Hah, buldum. Dut ağacının altında duran merdiveni işaret etti.

– Tutun bakalım şunun ucundan.

Hemen koşup tuttum. Ne olacağını bilmeden yardım ettik. Damın çatısına dayadık. Karaca dayı bana baktı:

– Çık bakalım. Hemen yukarıda bir çatal var. Onu al. Geçenlerde yapmıştım. Biraz kurusun diye kiremitlerin üzerine atmıştım. Nasip sanaymış, dedi...

Sapanım hazırды. Köyün sokaklarına daldığımızda hava ısınmıştı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Ömer:

– Hadi dereye gidelim. Hem yüzeriz hem de sapan taşı toplarız, dedi.

– Biraz taş verir misin?

Cebinden bir avuç taş çıkardı. Hepsı de yuvarlak ve parlaktı.

– Bakalım ilk kuşu kim vuracak, dedim.

Rüzgârın durduğu, yaprakların sessizce ikinci meltemini beklediği bağ arasına girdik. Bir taraftan da kuş aradık. Öğle üzeri pek kuş gözükmüyordu. Çalılarının arasından akan arka indik. İnmemizle bir kuşun kanat seslerini duyduk. Pür dikkat kesildik. Biraz araştırınca badem ağacının dalları arasına konan serçeyi gördük. Ağzında yem vardı. Cemil yavaşça yaklaştı. Nişan aldı. Taş ağacın dallarına çarpınca kuş kayboldu. Patıkaya geri dönüyorduk ki kuşu tekrar gördük. Ağaca biraz dikkatli bakınca yuvayı gördüm.

– Bak, bak ağaçta yuva var?

– Hani nerde?

– Görmedin mi? Badem ağacında...

Elimle işaret ettim. Biraz daha yakına varınca gördü. Kuş bir üst dala konmuş bağıırıp duruyordu. Hemen ona nişan aldım. Vuramadım. Serçe kaçacağına bir başka dala kondu. Feryat ediyordu. Yuvayı bırakıp kuşu vurmaya çalıştık. Tam taşı atacakken yer değiştiriyor, bizi deli ediyordu. En sonunda

dayanamadım ayakkabılarımı çıkardım.

Cemil:

- Ne yapacaksın?
- Ağaca tırmanacağım. Bakalım yuvada yavru var mı?
- Harika, ben de kuşu vurayım, deyip yaprakların arasında öten kuşu aradı.

Yuvaya yaklaştıkça serçe etrafımda dört dönüyordu. Elinden gelse beni didik didik gagalayacaktı. Ötüyor, bağılıyor, yuvaya yaklaşmamı istemiyordu. Dala tutundum, yuvaya yaklaştım. Yuvanın içinden bir kuş çıktı. O da diğeri gibi tepemde dönmeye başladı.

Ömer:

- Var mı?
- Daha bakmadım. Ama ses yok.
- Yavru yoksa yuvayı boz.

Serçe üst dala kondu, zavallı feryat ediyordu. Yuvayı biraz açtım, içinde küçük, benekli benekli dört tane yumurta vardı...

– Yumurta var. Yavru yokmuş, dedim. Ömer kuşa tekrar nişan aldı. Taş, ağaçtan birkaç yaprak döktü. Otlardan yapılmış yuvayı elime aldım. Kuşlar başımın üstündeydi. Geri doğru dönerken ayağım kaydı. Düşmemek için bir iki sallandım. Bu sırada yumurtalar yuvadan kayıp yere düştü. Kuşlardan biri son bir gayretle üzerime kanat çırttı. Kolumla kovaladım. Aceleyle yuvayı geri koydum. Aşağıya baktım. Cemil yumurtalara bakıyordu.

– Kırılmış mı?

– Hem de hepsi. Bir tane sağlam kalmamış.

Yüreğim cız etti. Ama olanlar olmuştu bir kere. Aceleyle aşağı indim. Sarısı dökülmüş yumurtalara baktım.

– Demek yeni yumurtlamış.

– Hı hı, hiç birinde yavru yok. Neyse canım biz ava devam edelim.

– Ama yumurtalar kırıldı...

Yüzüme baktı, sonra ağacın başında dönen kuşa nişan aldı:

– Vuramadım gitti şunu.

Eliyle omzumu tuttu:

– Üzülme, tekrar yumurtlar. Zaten yuva da yeni kurulmuş. Hadi dereye gidelim. Şimdi herkes ordadır.

İsteksizce bağ arasındaki yola çıktık. Yuvadan yumurtaları düşürdüğüme çok üzülmüştüm. Cemil bir başka ağacı işaret etti:

– Bak burada da yuva var. Çıkalım mı?

Kolundan tutup yola çektim.

– Boş ver. Hadi yüzmeye gidelim. Başka yuva bozmak istemiyorum, dedim ve koşmaya başladık.

...

Akşam serinliğinde koyunları çıkarıyordum. Yuvanın olduğu yere geldiğimde ağaçta dolanıp duran serçeyi gördüm. Koyunlar biraz uzaklaştı. Öten kuşa bakıp kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Yuvasının etrafında dolanıyor, yumurtalarını geri istiyordu. Birden aklıma diğer kuşun yuvası geldi. Hiç düşünmeden arkın başından ağaca yaklaştım. Burada da bir yuva vardı. Ayakkabıları çıkarmadan tırmandım. Ana serçe bir üst dalda bağıırıyordu. Tam elimi dala atmıştım ki “Tıs!” diye bir kara yılan yuvaya doğru aktı. Korkuyla geri çekildim. Dal sallandı. Yılan yere doğru düşerken ayağım kaydı. Dala çarparak otların üstüne düşmüşüm.

...

Gözlerimi araladığımda evdeydim. Kolum sargılıydı. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Anam başıma ıslak bir bez koydu.

– Kendine geliyor, dedi. Yavaşça alnımdan öptü. Geçmiş olsun! Bizi korkuttun.

Kalkmaya çalıştım, kolum acıyordu. Anam hemen engelledi.

– Kalkma, yat. Kolun kırılmış. Bir süre dinlenmen gerekir.

Kurumuş dudaklarımın arasından mırıldandım:

– Su!

Kız kardeşim bir bardak suyla içeri girdi. Anam güçlkle suyu içirdi:

– Ne oldu da düştün ağaçtan?

Ağaç, serçe ve yuvası, sonra yılan... Vücudumu bir titreme sardı. Anam beni yavaşça yatırdı. Gözlerim yumulurken içeri babamın gölgesi süzüldü:

– Nasıl oldu? Kendine geldi mi?

Anam eliyle işaret etti:

– Şışşt! Bırakalım uyusun. Üstüme ince bir çarşaf örtüp kapıyı kapattılar.

Ne kadar uyumuşum bilmiyorum. Uyandığımda ikinci gölgesi köyün sokaklarını dolduruyordu.

Anam akşam yemeği için tencereyi ocağa koymuş. Direkte asılı duran sapanı aldım. Ocağa yaklaştım.

Gözlerim doldu. Başıma gelenleri düşündüm. Ama hiç düşünmeden sapanı ateşe attım. Sapan

cızırtılar çıkararak alevlerin arasında yanıp gitti. Bahçe kapısından Ömer'in geldiğini gördüm. Yüzü

buruktu, beni ayakta görünce sevindi. Sarılamadık ama tokalaştık.

Ömer:

– Erol ağaçta ne işin vardı, diye sordu.

– Sorma. Hani serçenin yumurtalarını kırmıştık ya.

– Ee?

– Senin gösterdiğin yuvadaki yumurtaların birazını alıp o yuvaya koyacaktım. Zavallı kuş hâlâ

bağırıyordu.

Ömer'in başı öne düştü:

– Anladım. Acısını biraz olsun dindirmek istedin. Peki sonra.

– Tam yuvaya ulaşmıştım ki...

Yutkundum, sanki o anı tekrar yaşamaya başlamıştım:

– Yuvada yılan varmış. Korktum. Ayağım kayınca yılanla birlikte düştük. Sonrasını hatırlamıyorum.

Dikkatlice bana baktı:

– Ben biliyorum. Ovaya koyunları götürüyordum. Sizin koyunları görünce merak ettim. Ağacın

altında seni buldum. Baygındın. Çok korktum.

Bir süre öyle sessizce bekledik. Ateşte son kırıntıları kalan sapanı gördü. Bir şey demesini

beklemeden:

– Artık kuş avlamayacağım, dedim.

Anam inekleri sağmış, elindeki süt kabıyla dışarı çıkmıştı. Bizi görünce önce telâşlandı.

Bir şeyimin olmadığını anlayınca yüzü değişiverdi. Hava kararmış; sokak araları serinlemiş,

gürültüler kesilmişti. Avluya serçeler kondu. Otların arasını eşeleyip yem yediler. Kuşları rahat

bıraktık, serbestçe, çekinmeden yediler. Biz de zevkle onları seyrettik.

Sabahtı. Evin horozu kanatlarını çırparak odun yığınlarının üstüne çıkıp uzun uzun öttü. Alaca karanlıkta evin alçak odalarından biri aydınlandı. Horoz tekrar öttü. Köyün dağa yaslanan diğer ucundan başka bir horoz ona karşılık verdi.

Derken tahta kapının gıcırdamasıyla ev yeni güne açıldı. Avluya sinen çiğli serin havayla birlikte taze toprak kokusu içeri girdi. Ayşe Hanım birer ikişer tahta merdivenlerden indi. Dut ağacının dalına asılı kovayı aldı. Kuyuya sarkıttı. Suyu küllü tencereye boşaltıp ocağa yerleştirdi. Çevreden topladığı çalı çırpıyı tutuşturdu. Önce beyaz bir duman gözlerini doldurdu. Yaşaran gözlerini kaçırdı, geri çekildi. Çıtırtılar arttı, odunlar alev alev yanmaya başladı.

Ayşe Hanım kucak dolusu ot getirdi. Yatan inekler, keçiler birden ayaklandı. Önlerine atılan otlardan yemeye başladılar.

– Ocağa bir odun daha atayım, dedi. Ayşe Hanım. Ardından eve girdi. Oğlunun yorganını çekti.
– Kalk oğlum! Gün doğmadan koyunları çıkar.
– Hıı, deyip başını yastığının altına soktu çocuk. Anası başından gideceğe benzemiyordu. Yastığı çekip aldı.

– Geç kalacaksın. Baban kızar.
Bir gözünü açtı. Uykuluydu, anasını seçemedi:

– Tamam, deyip yataktan doğruldu.
Anası aydınlık vuran kapıdan onu seyretti.
– Tarhana pişiriyorum. Birazdan hazır olur.

Oğlu ayağa kalkıp gerindi:
– Kokusu buraya kadar geliyor. Ben de abdest alayım, dedi.

Ayşe Hanım, sofraya bezini salona serdi. Taze biber, fesleğen kokan çorba tasını ortaya koydu. Tahta kaşığı uzattı.

– Hadi sen başla. Baban nerdeyse gelir.
Ramazan anasına baktı:
– Babam nerde?
– Dayına bakmaya gitti. İşi yoksa onu ekin taşımaya çağırarak.
– Desene bugün terleyeceğiz.

Avluya babasıyla dayısı konuşarak girdiler. Anası:

– Çorbanı çabucak bitir de koyunları çobana götür.

Ramazan avluya çıktığında gün ağarmaya başlamıştı. Tavuklar ortalıkta dolaşıyor, ağır ağır, yeri eşeliyordu. Babası üst kattan seslendi.

– Koyunları bıraktıktan sonra tarlaya gel.

Dayısı da oturduğu yerden lâf yetiştirdi:

– Sakın kaytarmayasın, deyip güldü.

Koyunlar, usulca avludan ayrıldı. Ara sokakların arasından ovaya doğru uzanan yolda koyun sürülerinin çan sesleri duyuluyordu. Herkes koyunları otlatmaya götürüyordu. Kuşluk vaktine kadar, hava serin olursa koyunlar otlardı. Sonra sıcak bastığında dere kenarında söğüt ağaçlarının altında yatardı.

Ramazan, biraz acele etti. Koyunlar koşturarak çıktı ovaya. Dere kenarından Çoban Musa ıslık

çaldı. Sürüyü biçilmiş ekin tarlasına çevirdi. Yaklaştıkça çobanın söylediklerini anlamaya başladı. Musa:

– Bu tarafa bu tarafa, diye bağıırıyordu.

Ramazan el salladı. Birazdan iki sürü birbirine karıştı. Serinlikte yeni gelenler de otlamaya başladı.

Ramazan beline sardığı azık bohçasını çözdü. Çobana uzattı.

– Bu ne, dedi çoban şaşkın şaşkın.

– Anam ekmek koydu; yersin, dedi.

Çoban mahcup bir şekilde:

– Yengem zahmet etmiş, gereği yoktu, dedi.

Ramazan:

– Gecedен beri ovadasın, acıkmışsındır.

– Haklısın. Benim bohçada da bir şey kalmamıştı.

Çoban koyunları su kenarına doğru sürdü. Bohçayı da suyun kenarına serdi. Bir parça ekmek koparıp köpeğe attı:

– Al bakalım. Ama sürüye iyi bakacaksın, dedi.

Ramazan da yanına gelmişti:

– Geç kalmayayım. Babamlar tarlada bekliyorlar. Bugün ekin çekeceğiz.

Birbirlerine baktılar. Musa:

– İyi olur. Ama akşama geç kalma. Ben yine burada olacağım.

Ramazan söylenenden bir şey anlamamıştı. Köye doğru dönüyordu ki çoban arkasından bağırdı:

– Gelirken sırtına kalın bir şey al. Yoksa gece üşürsün.

– Ne gecesi?

– Haberin yok mu? Bu gece koyunları sen otlatacaksın.

– Ben mi?

– Evet, benim işim var. Kasabaya ineceğim. Sürüye sen bakacaksın.

Ramazan daha güne başlamadan yorgunluğunu omuzlarında hissediyordu.

– Akşama kadar ekin taşı, sonra da çobanlık yap.

Çoban lokmasını yuttu:

– Korkma, zor olmaz. Köpek sana yardım eder.

– Eh, ne yapalım! Bugün çok yorulacağım, deyip boş tarlaların içinden yürüyerek geçti.

Tarlaya vardığında at arabası yarıya kadar ekin yüklüydü. Biçilmiş ekin saplarının arasına girerken hafif bir esinti yüzünde gezindi. Sararmış buğdayların kokusunu rüzgâr alıp ovaya doğru götürüyordu.

Babası ile dayısı anadutlara dayanıp ona baktılar. Dayısı:

– Senin oğlan kaytarmadı, iyi çalıştı. Akşama ona bir tavuk kes de yesin.

Babası:

– Dur bakalım, çalıştığını bir görelim. Hak ederse kuzu bile keseriz.

Ardından ikisi de güldü. Ramazan selâm verdi. Gülmelerine aldırmadan:

– Hani benim anadutum.

Dayısı at arabasının altına eğilip orağı çıkardı.

– Al bakalım.

Ne yapacağım der gibilerden elindeki orağa baktı. Dayısı:

– Atla bakalım arabaya. Biz aşağıdan sapları verelim. Sen de yerleştirirsin.

Yarısına kadar yüklü arabaya tırmanmak biraz güç oldu. Sapları düzgünce istif etti. Yeterince sap yığılınca babası urganı çıkardı. Sapları arabaya bir güzel bağlayıp harman yerine taşıdılar.

Alaca karanlığa kadar ekin çektiler. Akşam ezanı serin bir rüzgârla ovaya yayılırken babası

Ramazan'ı arabadan indirdi:

– Eve var. Karnını bir güzel doyur. Sonra çoban Musa'ya gidersin, dedi. Çok yorgunsan yanına birini bulalım.

Göz ucuyla dayısına baktı, gülüyordu.

– Yorgun değilim. Hem çobanın köpeği de var.

...

Köyden çıkmıştı ki ıslık çalarak gelen Osman'la karşılaştı. Selâm verdi:

– Nereye gidiyorsun?

Hem yürüdüler hem de anlattı.

– Ben de karpuz bekleyeceğim. Tarlanın ucundaki çardakta olurum.

– Bu gece koyunlarla kalacağım. Gelirsem karpuz keser misin?

Osman:

– Gel de karpuz kesmek kolay. Lâfi mı olur.

Ramazan:

– O zaman görüşürüz, deyip ayrıldı.

Musa, koyunları ovaya salmış, Ramazan'ı bekliyordu.

– Geç mi kaldım?

– Yoo! Aman uyuyayım deme, çevrede ekili tarlalar var. Zarar vermesinler, dedi.

Çoban eşyalarını topladı. Sonra Ramazan'a:

– Ben gidiyorum. Köpeğim sana yardımcı olur. Yarın kuşluğa doğru sürüyü köye götürürsün.

Akşama da ben gelirim.

– Gözün arkada kalmasın, dedi

Ramazan sürüyle baş başa kaldı. Bir kenara oturup biraz dinlendi. Serinlikte koyunlar bir güzel yayılıyordu. Bir ara neredeyse uyuklayacaktı. Derede elini yüzünü yıkadı. Ovanın bir ucunda yanan ateşi gördü. Bu ateşi yakan kişi, karpuz tarlasını bekleyen Osman'dı. Başka birileri var mıydı ovada bilmiyordu. Ara sıra karşı tepelerden koyunların çan sesi geliyordu.

Ay ışığında ovayı üşütücü bir rüzgâr kapladı. Dağdan ovaya hafifçe esiyor, insanın tüyleri diken diken oluyordu. Koyunları düzlüğe çıkardı. Ekili tarlanın içine geçip oturdu. Sürünün önü dereye bakıyordu. Sürü gitse gitse dereye kadar gider sonra da dönerdi. Zarar vereceği bir yer yoktu. Karpuz tarlalarına gidecek olsalar, köpek çevirirdi.

Uzaktan Osman'ın türküsü duyuldu. Bir süre onu dinledi. Sonra duyulmaz oldu. Ramazan'ın, yorgunluktan göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

Gecenin bir yarısında köpek havlamasıyla uyandı. Şaşkınlıkla çevresine bakındı. Koyunlar yoktu. Köpek karpuz tarlasının içinde havlıyordu. “Eyvah! Sürü tarlaya girdi!” diye korktu. Yerinden kalkıp koştu. Tarlanın başına varınca koyunları göremedi. Ama köpek hâlâ havlıyordu. Ayın ışığında bir karaltı gördü. Tarlanın ortasından kaçmaya çalışıyordu. Kaçan domuzdu.

– Osman! Kalk kalk, diye bağırmaya başladı.

Hayvan onun yattığı çardağa doğru kaçmaya başladı. Korkuyla ne yapacağını şaşırان hayvan çardağın altına girdi. Büyük bir gürültüyle çardak yıkıldı. Bağırtilara Osman'ın sesi de karıştı. Korkuyla düştüğü yerden kalkmaya çalışıyor, diğer taraftan da tüfeği arıyordu.

Tüfeği bulmuştu. Ramazan kendini tarlanın içine attı. Osman rastgele ateş etti. Ramazan ayağa kalkıp bağırdı.

– Osman! Benim ben. Ateş etme!

Osman yıkılan çardağa dayandı. Ramazan da yanına vardı. Soluk soluğaydı. Osman bir şeyler işaret ediyor ama anlaşılmıyordu.

– Su, su getir!

– Testi nerede?

Armut ağacını gösterdi. Birkaç yudum su içince Osman'ın korkusu geçti. Artık rahatça konuşabiliyordu. Yaralı değildi ama yine de arkadaşını kontrol etti. Alnı biraz kanamıştı.

– Alnın kanamış. Başka bir yerin ağrıyor mu?

– Yok, biraz dizim ağrıyor. Çok korktum.

– Ben de korktum. Hele bana tüfek sıkmandan daha çok korktum.

Gülmeye başladı:

– Korku ve telâşla ne yaptığımı bilemedim.

– Kaçtı mı domuz?

– Çoktan dağa çıkmıştır.

Ovadan çan sesi geldi. Osman arkadaşına baktı:

– Sen ne yaptın? Koyunlar nerede?

Ramazan'ın kafasında şimşekler çaktı.

– Galiba kaybettim.

– Neyse, dedi. Beni kurtardın ya. Şimdi de seni kurtarıyoruz.

Ay ışığında tarlayı kaplayan karpuzların arasından ekin tarlalarına çıktılar. Bir süre ovayı dinlediler. Kamışların arasından çan sesi geliyordu.

– Senin sürüyü bulduk. Fazla uzağa gitmemişler, dedi Osman.

Sürü önlerindeydi. Karpuz tarlasının baş ucuna oturdular. Karşıdan dereden akan suyun sesi geliyordu. Sabaha kadar uyumadılar. İkisinin de uykusu açılmıştı.

YANGIN

– Ho ha! Ho ha!

İşareti alan öküzler var güçleriyle düvene yüklendiler. Babam düşmemek için sağa sola sallandı. Dengesini sağlayınca türküyü devam etti. Yığını dolanınca sesi duyulmaz oldu.

Babam öküzlere:

– Az kaldı, dayanın, diye bağırdı.

Öküzler söyleneni sanki anladı. Kulaklarını kısıp, başlarını buğday saplarının üstüne kadar eğdiler. Gayretleri arttı. Hemencecik harmanı döndüler. Testiyi kaldırdım. Ezilmiş başaklardan dökülen buğday tanelerine, kırılmış ekin saplarına basarak harmana girdim. Elimde testi. İşte hayvanlar görüldü.

– Baba, su getirdim, su.

Öküzler üç adım ötede durdu. Babam testiyi dizine koyup bardağı doldurdu. Suyunu içti. Sıcakta kavrulan ovayı seyretti.

İçten bir sesle:

– Öküzleri salmadan düven dönsem olmaz mı? dedim.

Babam testiyi bana uzatırken:

– Testiyi koy da gel.

Benden mutlu kim olabilirdi? Bir başkaymış düvenin üstünde ayakta durmaya çalışmak. Ekin saplarının çıtırtıları, birer ikişer başaklardan buğday tanelerinin saçılması... Daha işimiz çok.

Büyücek bir kuşun gölgesi geçti. Leylek zeytinliklere doğru süzülürken biz de harmanı dolandık. Biraz sonra babam öküzleri yavaşlattı.

– Şimdilik yeter. Sıcak bastı. Öküzleri salalım da dinlensinler, dedi.

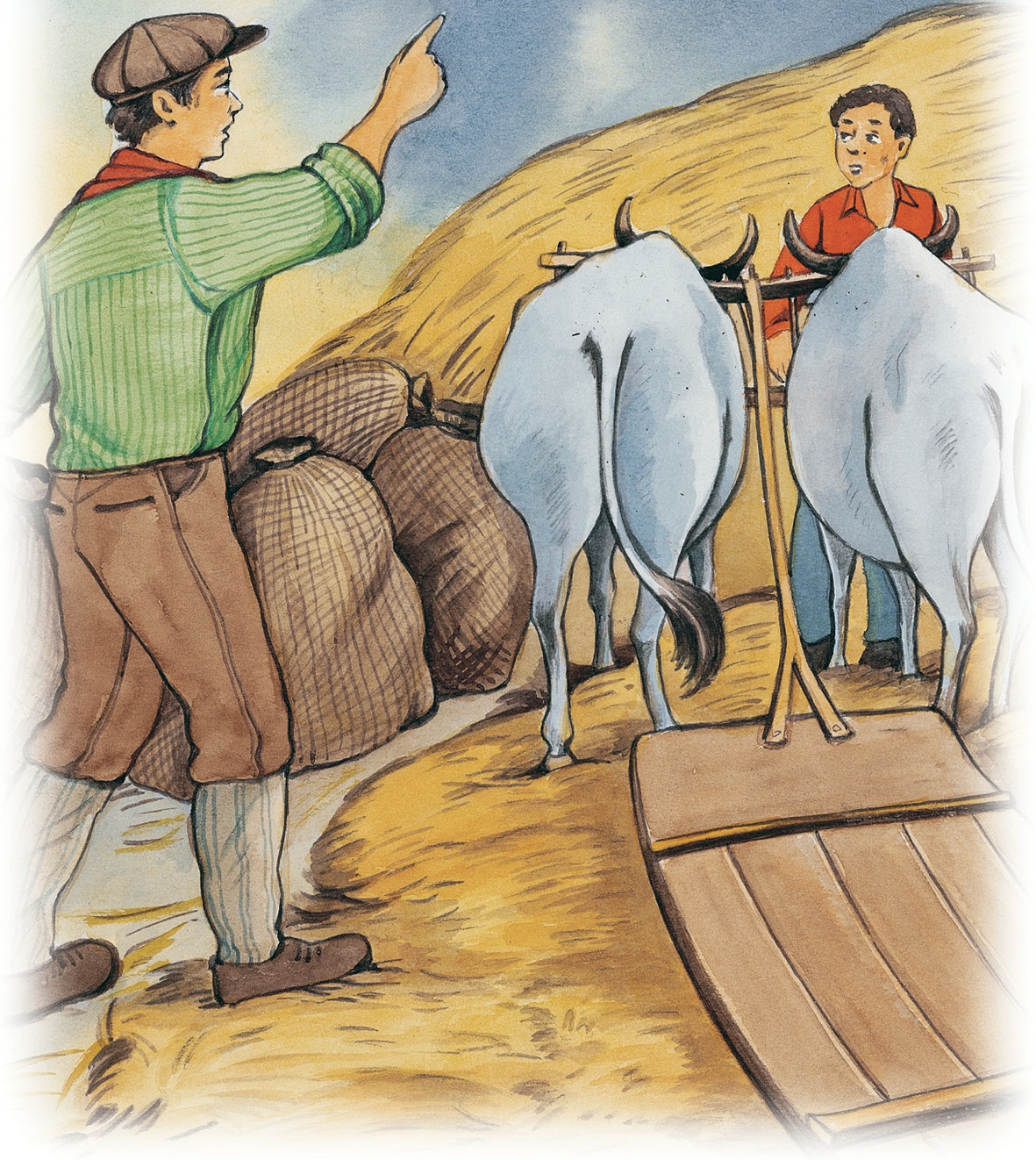
Öküzleri salarken babama yardım ettim. Harman yığınının arkasından, ötelerden bir duman belirdi.

– Baba, yangın, diye bağırdım, heyecanla.

O sakindi. Başını çevirince donakaldı. Bir şey söyleyemedi. Elindeki ipleri bir köşeye fırlattı. Yanımızdaki armut ağacına tırmandı. Elini siper yapıp iyice inceledi. Aşağı indiğinde oldukça korku doluydu. Yüzü kararmış, terliydi. Derin derin nefes aldı. Eve doğru seğirtti.

– Eyvah, eyvah! Bu yangın bir sararsa köy yanar gider.

Eli ayağına dolaştı. Ne yapacağını, eline ne alacağını bilemedi. Evden ninem çıktı.

Tam konuşacaktı, kelimeler boğazında kaldı.
– Görmüyor musun?
Ahırın duvarına dayalı küreği kaptı, bana bağırdı:

– Tırmığı al! Bana yardıma gel!

Anam, ninem ne olduğunu anlamamıştı. Babam bacanın üstünden ovayı saran dumanı işaret etti:

– Yangın var! Acele edin! Elinize bir şey alıp ovaya koşun.

Kara kara dumanların gölgesi giderek köye yaklaşıyordu. Köyün sokaklarında insanların çığırışları alabildiğine yükseldi.

– Koşun, yangın var!

– Eyvah harmanlara ulaşacak!

– Çabuk olun!

Gökyüzü karardı. Sert bir rüzgârla tarladaki anızlar yanıyordu. Kimse ne yapacağını, işe nereden başlayacağını bilemiyordu. Bu arada camiden anons yapıldı.

– Duyduk duymadık demeyin! Kaynak’ta yangın var! Herkes yangını söndürmeye gitsin!

Armut ağaçları çıra gibi tutuştu, alevleri etrafa saçıldı. Kaşla göz arasında yangın önü alınmaz bir felâkete dönüştü. Bütün köylü harman yerinden koşarak geçti. Baktım iki traktör, arkasında sabanla yoldan son sürat geliyor. Yediden yetmişe hepimiz harman yerinde toplandık. Elinde küreği, çapası olanlar olmayanlar yüzlerine korku inmiş bakıyordu.

Yusuf Hoca kalabalığın önünde durdu:

– Dal kesin dal, dedi.

Aceleyle çalılardan dal kesmeye başladılar. Eline dalı geçiren yangına koştu. Babam bana işaret etti:

– Haydi sen de bir dal al!

Elimizdeki dallarla yangını söndürmeye çalıştık. Ama rüzgâr artınca alevler yükseldi, yaklaşımadık. Bu şekilde söneceği yoktu. Kimin ne yaptığı belli değildi. Bir taraf sönüyor diğer taraftan tekrar başlıyordu. Muhtar bir taşın üstüne çıktı. Arkasında anızlar yanıyordu.

– Bu böyle olmaz. Traktörler şuradan başlasın sürmeye. Bizler de önünü temizleyelim. Yoksa harmanlar yanar.

Hemen traktördekilere haber verildi. Aramızdan geçip gittiler. Sürülen tarlanın içinde ortalığı temizlemeye başladık. Yangın bize doğru geliyordu. Babam muhtara bağırdı:

– Arabalarla su taşısınlar. Anıza dökelim ki yangın sıçramasın.

Su getiren arabalar gözükmüştü ki rüzgâr hızını arttırdı. Dumandan öksürenler oldu. Biri bağırmaya başladı:

– Kaçın, kaçın! Canınızı kurtarın.

Gerçekten de ateş yerden kalkıp iki insan boyu yükselerek geliyordu. Yapacak bir şey kalmadı.

– Harman yanacak, acele edin!

Etrafa dağılanlar da gelmeye başladı, ama yangının önü alınacak gibi değildi. Canhıraş bir şekilde bağırarak gelen Ayhan amca’yı gördüm. Yüzü dumandan simsiyah olmuş, yanmaya başlayan harmanına koşuyordu. Diğer insanlar da yanan harmanın etrafında çaresizlik içinde dönüp duruyor, ama yaklaşamıyorlardı. Babam, Ayhan amcaya işaret etti:

– Tutun şunu, kendini ateşe atacak!

Delikanlılar önüne geçip yakaladılar. O ise kendinden geçmiş dövünüp duruyordu. Yusuf Hoca’nın sesi duyuldu.

– Herkes dere yatağına!

Arabalarla getirilen sular kurumuş dere boyuna döküldü.

Yangın burayı da geçerse önü alınmaz olur. Uzaktan, alev almış harmandan yalazlar kalktı. Rüzgâr

bir ara sertleşti. Köylünün yüreğine bir korku çöktü. Bir yandan çalışıyorlar, diğeryandan da dua ediyorlardı. Yorulmuştuk, takatimiz kesilmişti, ama son bir ümitle harmanları kurtarmaya çalışıyorduk.

Şerife nine:

– Ha gayret, kurtaralım harmanı. Ne yer ne içeriz kışa.

– Harmanları kurtaralım!

– Bu tarafa, bu tarafa!

– Allah’ım yardım et! Harmanlar yanıp kül olacak.

On beş yirmi adım kala rüzgâr denizden esmeye başladı. Alevler yön değiştirdi. Yangın etkisini azalttı. Babam:

– Yangını karşılayalım. Dere kenarını ateşe verelim.

Yusuf Hoca söyleneni anlamıştı. Delikanlılar dere boyunca, kontrollü olarak anızı tutuşturmaya başladı. Ağır ağır yanan ateş asıl yangına doğru yöneldi. Rüzgârın da etkisiyle harmanlar kurtulmuştu.

Ama yangın yön değiştirip Yakaköy tarafına, zeytinliklere yöneldi. Köylüler son kalan ateşi söndürmeye çalışıyordu. Yusuf Hoca:

– Çok şükür Allah’a harmanları kurtardık.

– Ya, nerdeyse cayır cayır yanacaktık.

Köyün demircisi şapkasını çıkardı. Komşu köye yönelen yangına bakıp bağırdı:

– Gitmeyelim yardıma. Ne hâlleri varsa görsünler.

Çoban İsmail:

– Çağırdık da geldiler mi yardıma? Gelmediler. “Bizi ilgilendirmez.” dediler.

Berber içimizden birini aradı:

– Bekçi nerede? Onu yardım için muhtar Yakaköy’e göndermişti. Nerede o?

Bekçi kalabalığın içinden çıkıp geldi. Yorgundu. Berber:

– Ne dediler söyle de duysunlar!

Cevap vermedi. Başını öne eğdi.

– Yardım isteyince ne dediler bekçi? Biraz fazla bağırmıştı. Bekçi ne söyleyeceğini karıştırdı:

– Bize zararı yok, dediler. Gelmediler.

Berber, köylülere döndü:

– Duydunuz. Bize en yakın komşu köy. Ama hiçbiri yardıma gelmedi.

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı:

– Neyse şimdi de Yakaköylüler düşünsün, diyen oldu.

Herkes Ayhan amcayı unutmuştu. Babam:

– Ayhan nerde? Gördünüz mü, diye sordu.

Birbirine bakındılar. Ayhan amca yanmış harmanının başına çömelmişti.

Orada birkaç nöbetçi bırakıp Ayhan amcaya koştuk. Büyükler “Geçmiş olsun!” dediler. Kimseye cevap vermedi. Ayağa kalktı, gözleri yaşlıydı.

– Sağ olun. Şimdi ne yapacağım ben?

Muhtar, kalabalığı yararak yanına geldi. Kolundan tutup ayağa kaldırdı. Derenin öbür tarafında yığılı ekinleri gösterdi.

– Bak şu karşıdaki harmanı görüyor musun?

Eliyle gözünü sildi, Ayhan amca ağlıyordu.

– İşte senin kışlık yiyeceğin orada.

Kimse bir şey anlamamıştı. Muhtar, tebessüm etti:

– Kışlık buğdayın benden.

Kalabalıktan sesler yükselmeye başladı:

– Benden bir çuval.

– Benden de...

Ayhan amcanın çehresinde bir gülümseme belirdi. Bir şey diyemedi, ama başını salladı. Yüreği ferahlamıştı.

Rüzgâr hızını arttırdı. Zeytinlikler tarafından feryatlar duyuldu. Yakaköylüler birer ikişer ovaya akıyordu. Bir taraftan da yangın hızını arttırıyordu.

Ali dayı öfkeyle ovaya bağırdı:

– Yanın canına yandıklarım, yanın!

Kimse bir şey söylemedi ama Yusuf Hoca bir adım öne çıktı:

– Arkadaşlar böyle eli kolu bağlı, ovanın yanmasını seyredemeyiz. Yardım etmeliyiz.

Birkaç kişinin öfkeli bağrıışları duyuldu. Yusuf Hoca:

– Siz bilirsiniz. Ama ben gidiyorum, deyip koşmaya başladı.

Ardından muhtar, çoban, babam derken herkes koştu. Yakaköy’ün zeytinlikleri zarar gördü, ama yangın ikindiye doğru söndürüldü. Dönüşte tepeden ovayı seyrettim. Kapkara olmuştu. Ne ağaç ne ot kalmıştı.

Muhtar, bekçiyi yanına çağırdı:

– Şuradan karakola var. Kumandana haber ver.

Babam:

– Yorulmuştur. Bir ata bindirip gönderelim.

Berber:

– Köye varalım da ben atı hazırlarım. Yanına da birini alsın.

Muhtar:

– Doğru ya. Hepimiz yorulduk. Bekçi de yorgun. Birini bulalım.

Yangın söndürülmüş, alevler kesilmişti. Ama hâlâ duman yükseliyordu.

Yorgunluğun üstüne bir de susuzluk eklenmişti. Köyün girişindeki pınardan su içenler söğüdün gölgesine oturdular. Muhtar ayaktaydı:

– Ee, akşama kadar yangınla uğraştık. Peki bu yangın nasıl çıktı?

Herkes şaşırılmıştı. Birbirlerine baktılar.

Ali dayı:

– Harman yerine doğru gidiyordum. Birden ortalığı duman kaplamıştı. Ama Yakaköy tarafından başladığına eminim.

Babam:

– Ben de öğle üzeri düveni yenice bırakmıştım. Dumanı gördüm.

Berber:

– Çobanlar yakmış olmasın?

– Yok, öğle vakti o tarafta koyun yoktu. Hem niye yaksınlar ki?

Berber:

– Mısır közlemek için ateş yakmış olabilirler.

Mesut dede:

– Belki, ama o tarafta sürünün olmadığını söylediniz. Çobanı gören oldu mu?

Kimse cevap vermedi.

– Yine de Yörük Mustafa’ya bir soralım, dedi Mesut dede.

Muhtar oturduğu yerden kalktı:

– Yörük Mustafa yakmış olamaz. Ama şimdi anladım. Bu yıl köyün ovasını Mustafa'ya kiraya vermiştik. Çekemeyen başka biri ovayı ateşe vermiş olmasın!.

– Vay insafsız vay! dedi İsmail dayı. Kim yapar bunu?

Muhtar hâlâ duman tüten ovaya döndü:

– Hele bir kumandan gelsin, öğreneceğiz.

Ali dayı:

– Gelsin de birlikte Yakaköy'e gideriz. Anlaşılan suçlu biri var.

Muhtar:

– Bu iş can yakacağa benzer. Bakalım altından kim çıkacak?

Yusuf Hoca:

– Ovayı yakmadan önce düşünmeliydi. Onca kurt kuş yandı. Koca harman yandı. Bunun hesabını vermeli, dedi ve ayağa kalktı.

– Ben câmiye gidiyorum.

...

Anam çardaktaki kilimi açtı. Babamla muhtar birlikte oturdular. Sessizce konuşuyorlardı, duymakta zorlanıyordum. Yorgun ve bitkindiler. Koca bir günün ardından bu işi yapanın kim olabileceğini konuşuyorlardı. Karanlık bastırmıştı. Ay yoktu. Babamın yüzünü seçemedim. Anam gaz lâmbasını çıkardı. Çay dağıttı. Çayları yeni içmeye başlamışlardı ki köyün bekçisi geldi. Başındaki şapkayı çıkardı.

– Selâmünaleyküm. Hayırlı akşamlar.

Babam yerinden kalktı. Çardaktan indi, bekçiyle tokalaştı. Getireceği haberi merakla bekliyorduk.

– Yorgunluktan bittim. Şöyle bir elimi yüzümü yıkayayım, deyip tulumbanın başına geçti bekçi.

Babam anama:

– Hanım bir sofru kuruver. Hasan açtır. Bir şeyler yesin.

Hasan amcaya peşkiri uzattım. Yüzü yıkanınca ağarmıştı. Babama:

– İki misafirim daha var. Yengem yemeği biraz fazla hazırlasın, dedi

Muhtar yerinden doğruldu:

– Kimmiş o misafirler?

Bekçi çardağın tahtalarına tutundu. Bir an konuşmadı. Söze nereden başlayacağını bilemiyordu.

Babam:

– Hayrola Hasan?

– Hayır mı desem yoksa...

Sözün gerisini getirmedi. Muhtar:

– Deyiver de bizi meraktan çatlatma.

Bekçi avlu kapısına döndü:

– Yangın var ya...

Muhtar:

– Ee, ne olmuş yangına? Olanlar oldu. Sen kumandandan haber ver. Buldun mu?

Bekçi:

– Buldum bulmasına, ama dönüşte Hüseyin Ağa ile karşılaştım. O da kumandanı arıyormuş.

Bir sessizlik sardı ortalığı. Sözüne devam etti.

– Ovayı ateşe vereni kumandana teslim etmeye gidiyormuş.

Muhtar istemedi bağırды:

– Teslim etmeye mi? Kimmiş yakan?

Bekçi Hasan amca başını yere eğdi. Babam üsteledi:

– Kimmiş?

Ağzından tek bir kelime döküldü sessizce.

– Oğlu.

Bu kelime geceye ağır bir balyoz gibi düştü. Babam dayanamadı:

– Oğlu mu?

Anam elinde sofrası beziyle isli gaz lâmbasının altında belirdi:

– Sofrayı nereye kurayım?

Herkes susmuştu, servilerin hışırtısı duyuldu. Bu sessizliğe anam da katıldı. Babam sofrası bezini aldı.

– Burada yiyelim. Otur Hasan. Daha fazla aç kalma.

Bekçi:

– Hüseyin Ağa’yla Yakaköy muhtarı dışarıda, sizden cevap bekliyorlar.

Anam:

– Sofra hazır. Buyursunlar da yemeğimizden yesinler.

Babam muhtara, muhtar da babama baktı. Ne söyleyeceklerini bilemediler.

Muhtar:

– Gelsinler bakalım. Hüseyin Ağa’yı bekletmeyelim.

Hüseyin Ağa’nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Yaşlı adam üzgündü:

– Oğlumun böyle bir şey yapacağını nereden bileyim muhtar? Sen tut, ovayı bana kiraya vermediler diye ateşe ver.

Gecenin geç vaktine kadar konuştular, en sonunda anlaştılar. Köylü ve Ayhan amca, davacı olmadı.

Oğlu, elindeki sürüyü satıp zararı ödedi. Kalan kısmını da Hüseyin Ağa tamamladı.

Sonunda Hüseyin Ağa’nın oğlu pıllısını pırtısını toplayıp şehre göçtü. Bir daha da dönmedi.

KÖMÜR PARASI

Kolları kısalmış kışlık ceketine biraz daha sarıldı. Soğuktan elleri üşümüştü. Çantasını diğer kolunun altına sıkıştırıp yoldan karşıya geçti. Hafiften serpiştiren kar omuzlarını beyazlatmıştı.

Ellerini ovuşturdu. “Birazdan evde olacağım. Annem sobayı yakmıştır. Bir de çorba pişirdiyse...” diye içinden geçirdi.

Küçük adımlarla yürürken düşüncelere daldı. Ana caddeden ayrılıp kimsenin geçmediği ıssız sokağa döndü. Bacalardan çıkan dumanlar yer yer sokağın üzerinde toplanmıştı. Eve doğru yaklaştığında arkasına dönüp baktı. Sokak bomboştu.

Sokak kapısının önüne geldiğinde bir an durup eve baktı. Perdeleri çekili evde bir hareket göremedi. Tedirgin oldu. Donmuş elleriyle bahçe kapısını açtı. Çantayı bir köşeye bırakıp kapıyı vurdu. Kimse cevap vermedi.

– Anne, anne, diye bağırdı. Yine cevap gelmedi.

Kapıyı biraz zorlayınca arkasına kadar açılıverdi. Ayakkabılarını çıkarıp evin odalarında annesini aradı:

– Anne, anne! Nerdesin?

Yatak odasından inilti geliyordu. Annesi başı sarılı, sayıklıyordu. Korku dolu gözlerle yatağa yaklaştı. Annesi anlaşılmaz sesler çıkarıyor, korkmamasını söylüyordu. Ana oğul göz yaşlarını

tutamadılar.

– Üşüttüm, yavrum. Biraz dinleneyim. Yarına bir şeyciğim kalmaz, dedi.

Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu. Rüzgâr sertçe esince pencere açıldı. İçeri giren soğuk havayla Muhsin ayağa kalktı. Pencereyi kapattı. Bir süre, yatan annesine baktı. İçerinin soğuk olduğunu fark etti. Annesine bir battaniye daha getirdi.

– Sobayı niçin yakmadın anne?

Annesi:

– Sabah yakmıştım. Ama içerisi çoktan soğudu. Bir daha odun getirecek gücü kendimde bulamadım.

– Hemen ben getireyim, dedi oğlu.

Muhsin sessizce dışarı çıkıp odunluğa yöneldi. Düşkün vaziyette giderken yan bahçeden Gonca teyze seslendi.

– Muhsin, oğlum bu ne hâl?

Islak gözlerle başını kaldırdı.

– Bir şey yok.

Gonca teyze duvara kadar yaklaştı.

– Annen nerde? Bugün onu hiç görmedim.

Muhsin daha fazla dayanamadı, ağlamaya başladı.

– Annem, hasta. Ben de sobayı yakacağım, dedi.

Gonca teyze:

– Ablan, gelmedi mi?

– Daha gelmedi.

– Geçmiş olsun. Keşke bize haber verseydi. Soğukta bırakmazdık. Neyse seni tutmayayım. Bir an önce sobayı yak. Sıcak bir çorba pişirip geliyorum, dedi.

Rüzgâr biraz hızını kesti. Uçuşan kar taneleri hiçbir yere savrulmadan, çarpmadan bahçeye indi. Evin bacası da birazdan tütmeye başladı. Hava kararmış, dışarıda sokak köpeklerinden başka canlı varlık kalmamıştı. Kar sakın sakın yağmaya devam ediyordu.

İçerisi yenice ısınmaya başlamıştı ki kapı vuruldu. Muhsin kapıyı açtı. Gonca teyze:

– Elim yandı. Şunu tutuver, dedi. Muhsin, çorba tenceresini Gonca teyzenin elinden aldı. İçeriden annesi:

– Kim o gelen? Ablan mı?

Muhsin tencereyi mutfığa bırakıp yatak odasına geldi.

İki komşu karşılıklı gülümsedi. Gonca teyze yatağa yaklaştı.

– Geçmiş olsun komşum! Bir haber yollasaydın ya. Ne hâle düşmüşsün böyle.

Onlar konuşurken kapı çaldı. Fatma Hanım, oğluna döndü:

– Bak bakalım ablan mı? O da çok gecikti.

Anneleri komşusunun getirdiği çorbadan içmeye başladı. İçtikçe yüzü değişti.

İçerinin de sıcaklığıyla kendine geldi.

– Sağ ol komşum. Ellerin dert görmesin. Çok makbûle geçti. İyileştin sayılır.

Gonca teyze:

– Yoo, o kadar da acele etme! Daha iyileşmedin. Birkaç gün yatıp dinlenmelisin.

Annesi yastıktan biraz başını kaldırdı.

– Kızım, bir bardak su verir misin?

Ablası sessizce mutfığa geçti.

– Yatmak mı? Bugün işe gidemedim. Yarın mutlaka gitmeliyim, diye söylendi annesi.

Gonca teyze kızdı:

– Ne işi Fatmacığım. Bu hâlinle bir yere gidemezsin. Yoksa daha kötü olursun.

– Ne yapsam ki?

– Yapacağın belli. Kızın yarın gider patronunla görüşür. Hasta olduğunu söyler.

Kızı, annesine suyunu içirdi.

– Söylerim ama...

Gonca teyze ne olduğunu hemen anlayıverdi. Biraz da sesini yükseltti.

– Eee, söyleyeceksin de ne olacak? Annene kimin bakacağını mı merak ediyorsun?

Konuşmasını kesti. Oda bir süre sessizliğe gömüldü. Sonra Gonca teyze:

– Siz hiç merak etmeyin çocuklar, ben annenize bakarım. Okulu olan okula, işi olan işine gitsin.

Muhsin, ablasıyla mutfığa geçti. Ablası bulaşıkları yıkamaya başladı. Kapı aralığından konuşulanları duydular.

– Doktora nasıl gideyim? Zar zor idare ediyoruz. Bir de doktor parası bulamam. Dinlenirsem iyileşirim.

– Tamam, yarın da bekleyelim. Bir değişiklik olmazsa gidersin.

– Ah, ah şu borcumu bir bitirseydim, diye iç geçirdi.

Muhsin, yavaşça ablasına yaklaştı.

– Abla, annem hangi borçtan bahsediyor?

Ablası, tabakları uzattı.

– Kömür borcu olsa gerek. Al bakayım şunları. Güzelce yerleştir. Borcu da karıştırma. Seni ilgilendirmez.

– Ama abla!

– Sus bakayım. Hadi içeri girelim. Annem üzülsün.

Çocuklar içeri girerken Gonca teyze ayağa kalktı.

– Ben gideyim artık. Tekrar geçmiş olsun.

Gonca teyze kapıdan çıkarken ablasına:

– Kızım bir de ıhlamur kaynat, iyi gelir. Yarın sabah annene bakmaya gelirim. Gönlünüz rahat olsun.

Hadi iyi geceler, deyip sokak lâmbasının cılız ışığı altında evine döndü. Gözden kayboluncaya kadar kapıda bekledi ablası. Dışarıyı seyreden kardeşine baktı. Onun başını okşadı.

– Üşüdün, içeri gir. Ben de biraz kömür getireyim, dedi.

Gece epeyce ilerlemişti. Muhsin bir türlü uyuyamadı. Annesinin hastalığıyla yeni bir şey daha öğrenmişti. “Acaba ne kadar borcumuz var? Yarın öğleden sonra Rasim amcadan satacak bir şeyler alayım. Para kazanmalıyım. Olmazsa okula da gitmem.” diye düşündü. Sağ tarafına döndü. Sobanın ağzından dışarı vuran aydınlığı seyretti. “Babam olsaydı bunlar başımıza gelmezdi.” dedi. Bildiği duaları okudu. Tavanda oynayan gölgeleri seyre dalarken uyuyakaldı.

Gecenin bir vaktinde büyük bir korkuyla uyandı Muhsin. Ne olduğunu anlayamadı. Karanlıkta bir şey göremedi. Yorganın altından başını çıkardı.

– Su, su, diye annesi inliyordu.

Hemen kalkıp yan odaya koştu. Annesi ter içindeydi. Yorganı üzerinden atmış, yatağın içinde oturmaya çalışıyordu. Sesi duyan ablası da geldi. Birlikte elbiselerini değiştirdiler. Suyu da içirip yatırdılar. Muhsin:

– Abla, annem ne olacak?

Ablası cevap veremedi, yorgun ve bitkindi. Muhsin:

– Doktora gitmesi gerekiyor.

– Biliyorum ama paramız yok.

– Ben de çalışayım diyorum.

Karanlıkta kardeşinin yüzüne baktı, kendine çekip kucakladı.

– Sen okuluna git.

– Ama abla!

– Uzatma, sana okula gitmeni söylüyorum.

Ablası, Muhsin’i yatağına yatırdı. Alnından öptü:

– Hiç merak etme, annemiz yakında iyileşir. Sana da iyi geceler, deyip ayrıldı.

Muhsin yatarken kendi kendine: “Yarın muhakkak Rasim amcayı görmeliyim.” diye karar verdi.

...

Öğretmen sıra ile öğrencileri yanına çağırıyor, ödevlerini kontrol ediyordu. Muhsin defterini uzattı.

Başını eğdi. Defterin sayfaları açıldıkça Muhsin utandı, ne söyleyeceğini bilemedi. Öğretmeni konuşurken kulakları uğuldadı.

– Ödevlerini yapmamışsın. Bu sefer affediyorum. Yarına tamamlarsın, dedi. Muhsin defterini alıp yavaşça sırasına geçti.

Teneffüslerde arkadaşları oynarken o bir köşeye çekilip son dersin gelmesini bekledi. Çıkışta Osman, yanına yaklaştı.

– Maça geliyor musun Muhsin?

– Yok, gelmeyeceğim.

– Ama sen olmadan kazanamayız!

– Gelmek isterdim ama Rasim amcayı bulmam gerekiyor.

– Neden?

– İşte, görmem gerekiyor.

– İşin bitince gel, deyip arsaya doğru koştu. Muhsin, kimsenin duyamayacağı bir sesle cevap verdi.

– Çalışmam gerek Osman, çalışmam gerek.

...

Ara sokaklardan geçip Rasim amcanın dükkânına geldi. İçeride birkaç müşteri alışveriş yapıyordu.

Bir süre dışarıda bekledi. Kapıya kadar gelen Rasim amca:

– Oğlum dışarıda bekleme, içeri gel. Hava soğuk, dedi.

İçerinin ılık havası Muhsin’i rahatlattı. Rasim amca:

– Söyle bakalım ne istiyorsun?

Muhsin:

– Sizde balon var mı?

– Var.

– Balon almak istiyorum.

– Tabi, kaç tane?

– Otuz, kırk...

– Ne yapacaksın o kadar balonu?

Muhsin başını eğdi, cevap vermedi. Rasim amca bu suskunluktan hiç hoşlanmadı. Yanına yaklaştı.

Çenesinden tutup kaldırdı. Muhsin’in gözleri doldu.

– Satacađım, diyebildi.

Rasim amca tezgâhın arkasına geçti. Eğilip bir kutu çıkardı. Renkli balonları masanın üstüne koydu.

– Çalışmak ayıp değil Muhsin. Aferin sana. İstediğin kadar balon vereceğim. Fakat bu kış gününde

balon satılmaz. Soğukta herkes evinde olur.

Muhsin cevap vermedi. Rasim amca arka odadan küçük bir sehpa çıkardı.

– Ama tatlı satabilirsin. Kışın insanlar tatlıyı çok yer.

Muhsin:

– Balon da satabilir miyim?

Rasim amca güldü:

– Neden olmasın. Sehpaya bağlarsın, hem balon hem tatlı satarsın. Hemen balonları şişirmeye başla.

Ama bunları ne zaman satacaksın? Sen okula gitmiyor musun?

Muhsin, gözlerini sildi. Tezgâha yaklaştı. Balonlara dokundu.

– Şimdilik okuldan sonra...

Rasim amca biraz sert bir şekilde ikaz etti:

– Sakın okuldan kaçmayı aklından geçirme. Okula devam et. Çıkışlarda buraya gelersin, çantanı da dükkâna koyarsın.

Muhsin:

– Sağ ol, Rasim amca, deyip cebinden buruşmuş paraları çıkardı.

– Paraları cebine koy bakalım. Şimdi sana bir hesap açalım. Balonları ve tatlıları kaçta aldığını ve kaçta satman gerektiğini yazalım. Böylece kârını bilmiş olursun, dedi.

Muhsin elindeki sehpayla ayağa kalktı.

– Rasim amca ben çıkıyorum.

Rasim amca:

– Bir dakika, balonları uzun bir ipe bağlayalım.

Muhsin akşama kadar fıstık tatlısını ve balonları satmaya çalıştı. Bir tepsi tatlı bitmişti.

Hava kararmadan dükkâna döndü. Rasim amca gözlüklerinin üstünden baktı. Gözleri parıldadı, gülümseyerek tezgâhtan çıktı.

– Aferin sana! İlk defa işe çıkıyorsun ama bitirmişsin.

Muhsin:

– Balonları satamadım. Ama yarın okul önlerine gideceğim.

Muhsin kazandıklarını cebine koydu. Rasim amca onu sandalyeye oturttu.

– Söyle bakalım, bu paralarla ne yapacaksın?

Muhsin bir süre sesiz kaldı. Rasim amca:

– Annene söyle bana bir uğrasın. Benim de çırağa ihtiyacım vardı.

Muhsin ayağa kalktı:

– Rasim amca ne olursun annemin haberi olmasın. Ona bir şey söyleme.

– Nesi var annenin?

– Hasta. İşe de gidemiyor.

Rasim amca, Muhsin’in başını okşadı.

– Çok üzüldüm, geçmiş olsun.

– Sağ ol...

Sözünü bitiremeden gözleri yaşardı .

Muhsin çantasını alıp evin yolunu tuttu. Kapıyı annesi açtı. Biraz olsun kendine gelmiş, yürüyebiliyordu.

...

Annesinin hastalığı devam edince doktora götürdüler. Zatürreye yakalanmış, ay sonuna kadar dinlenmesi gerektiğini söyledi doktor. Bu durum annesinin hoşuna gitmedi, ama yapacak bir şey de yoktu. Onun olmadığı zamanlarda ablasıyla annesi dertleşiyordu.

– Kızım sandığımda zor günler için sakladığım birkaç altınım vardı. Şimdi onu bozdurmanın zamanı. Bayram da geliyor. Üzerinize yeni bir şeyler almak isterdim ama önce kömür taksidini ödeyelim.

– Üzülme anneciğim. Giyecek elbisem var. İdare ederim. Önce taksidi ödeyelim.

– Sağ ol, canım kızım. Ya Muhsin? Bayrama giyecek bir elbisesi yok.

İkisi de başlarını öne eğdi.

...

Ertesi günü ablası altınları çantasına koyup çarşıya çıktı. Altınları bozdurduktan sonra kömürcüye

uğradı. Mustafa amca ablasını kapıda karşıladı.

– Buyur, kızım. Kömür mü almaya geldin?

– Yok, Mustafa amca, kömürümüz var. Taksit ödemeye geldim, deyip çantasından parayı çıkardı.

– Bu ne parası?

– Kömürün parası!

Mustafa amca şaşkındı.

– İyi de borcunuz kalmadı. Birkaç gün önce Muhsin getirdi.

– Muhsin mi getirdi?

– Ne o, bir şey mi oldu.?

– Yok, şey! Muhsin’in getirdiğinden emin misiniz?

– Tabi bak, deftere de yazmışım.

Ablası bir şey demeden kalktı.

– Teşekkür ederim.

– Bir şey değil. Yine ihtiyacınız olursa annen Muhsin’le haber göndersin. Biz kamyonu yükler göndeririz.

Hızlı adımlarla geldiği sokaklardan dönmeye başladı. Bir taraftan da kardeşinin parayı nereden bulduğunu düşünüyordu. Bu kadar parayı bulmasının imkânı yoktu. “Hırsızlık yapmış olmasın! Eğer böyle bir şey yaptıysa bunu anneme nasıl söylerim?” diye aklından geçirdi.

Eve yaklaşırken eli ayağına dolaştı. Kapıda yabancı bir ayakkabı vardı. Elindeki çantaları bırakıp kapıyı çaldı. Annesi:

– Hoş geldin kızım. Üşüdün mü, diye sordu.

– Biri mi var?

– Evet, bakkal Rasim geldi. Geç, bekleme kapıda.

Ablası misafire “Hoş geldin!” dedi. Sessizce sobanın arkasına geçip ısınmaya başladı. Bir taraftan da söze nereden başlayacağını düşünüyordu. Annesi:

– Verdin mi kızım?

Başını kaldırdı. Annesi gülümsüyordu. En sonunda doğruyu söylemeye karar verdi.

– Veremedim.

– Neden kızım?

– Muhsin vermiş.

– Muhsin mi?

Ablası üzgün bir tavırla süzdü annesini.

– Evet, anne.

– Ama parayı nereden buldu?

Ev sessizliğe gömüldü. Rasim amca bir şey söylemeden dinliyordu.

Annesi:

– Yoksa bir iş yapmasın bu çocuk?

– Bilmem ki anne.

İş çıkmaza girmişti. Rasim amca çayını bitirdi. Bardağı ablasına uzattı.

– Kızım bir bardak daha çay alabilir miyim?

Annesi hemen ayağa kalktı.

– Kusura bakma Rasim, seni unuttuk. Baksana şu Muhsin’in yaptığına.

Rasim amca gülmeye başladı. Bu sefer ana kız meraklandı.

- Muhsin hırsızlık falan yapmadı. Geçen aydan beri tatlı satıyor. Bana da bir şey söyleme diye tembihlediği için size haber veremedim. Kömür taksidinin yarısını kazandığı paralarla ödedi. Yarısını da benden borç aldı. Okul çıkışlarında çalışıp ödeyeceğini söyledi. Anlaşmamız böyle. Onun hakkında kötü bir şey düşünmenizi istemem, dedi.
- Annesinin gözlerinden yaşlar boşanıverdi.
- Demek ben burada yatarken o çalışıyordu. Benim canım oğlum!

Kaybolan Çocuk

Eve Dönüş

Can Simidi

Kıtlık Zamanı

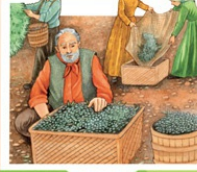
Deniz Feneri

Hasret

Dört Yapraklı
Yonca

Hasat Mevsimi

Zambak

Merkez Mah. Sığırcı Cad. Tek-er Merkezi
No:31 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0 216 522 09 00 Faks: 0 216 443 98 39
www.zambak.com - info@zambak.com

ISBN 978-975-266-704-4

9 789752 667044